

?Dues manlleuenques a Rojava

«Rojava és molt més que les fotos de dones guerrilleres que tantes pàgines han ocupat als mitjans occidentals. Aquesta revolució és un bastió per fer front al capitalisme. Un capitalisme que intenta implantar-se a qualsevol preu a tot l'Orient Mitjà, alimentant conflictes entre minories ètniques, grups religiosos, o armant «grups terroristes» que justifiquin invasions»

Ferran Domènech i Ariadna Masmitjà, aquesta setmana a Rojava | Roman Kutzowitz

Som la Masmi i en Ferran, dues manlleuenques a Rojava coneixent com es viu en un territori sense estat. Per qui no n'estigui al corrent farem cinc cèntims sobre la situació política alhora que expliquem les nostres vivències. Al nord i est de Síria, un territori també conegut com a Rojava, s'està aplicant el confederalisme democràtic, un projecte polític basat en l'alliberament de la dona, l'ecologia social i la democràcia participativa (que no representativa). Aquest projecte s'aplica des de que el 2011 va esclatar la guerra civil a Síria i bona part de la població kurda es va organitzar per omplir el buit de poder deixat pel règim de Bashar al Assad i per fer front a Estat Islàmic.

Però Rojava és molt més que les fotos de dones guerrilleres que tantes pàgines han ocupat als mitjans occidentals. Aquesta revolució és un bastió per fer front al capitalisme. Un capitalisme que intenta implantar-se a qualsevol preu a tot l'Orient Mitjà, alimentant conflictes entre minories ètniques, grups religiosos, o armant «grups terroristes» que justifiquin invasions, com en el cas de la guerra d'Iraq o, sense anar més lluny, Estat Islàmic. Rojava ha derrotat Daesh i ha creat un projecte polític no només per als kurds, sinó per a tots els pobles d'Orient Mitjà sotmesos al poder colonial des de fa dècades. En aquest context, decidim aventurar-nos a conèixer la revolució i ser-

ne part.

La principal organització kurda, el PKK, s'ha forjat en 42 anys de lluita clandestina a les muntanyes i està considerada una organització terrorista per la majoria de potències occidentals. Però bé, a casa nostra ja sabem que això del terrorisme és només una eina propagandística. Fent front a una repressió desproporcionada, els kurds han creat una personalitat revolucionària increïble. Milers de persones dediquen tota la seva vida a formar-se, organitzar-se i mobilitzar-se. I no només això, també a mobilitzar la societat i empoderar-la. Una de les coses que més ens ha sorprès és el sentit de col·lectivitat que tenen. Aquí no es pensa per un mateix, es pensa pel col·lectiu. Potser ho has llegit molt ràpid i no te'n fas a la idea; et convidem a reflexionar-hi: pensar pel col·lectiu i no per l'individu. Un contrast absolut amb l'individualisme d'Occident al qual estem acostumats. Ells en diuen *hevaltî*. Un *heval* és un amic; amb aquesta paraula s'identifiquen les persones del moviment.

Un altre dels fets interessants d'aquesta revolució és que està servint per ajuntar moviments revolucionaris d'arreu del món. Ens hem endut una grata sorpresa en conèixer la gran quantitat de persones catalanes que volten per Rojava. Com deia fa un dies el company Rok Brossa a la Directa (<https://directa.cat/diari-de-resistencia-carta-des-del-front-contra-locupacio-turca-de-rojava/>), «estem lluny dels 50.000 brigadistes internacionals que van venir el 1936 a casa nostra», però no deixa de ser esperançador que la comuna internacional -punt de trobada dels brigadistes- ens rebí amb *L'Estat i la Revolució* (https://www.youtube.com/watch?v=d91KLy8M25g&list=RDd91KLy8M25g&start_radio=1). Algunes d'aquestes persones, han respost a la crida a defensar Rojava des que el 9 d'octubre Turquia va iniciar la invasió d'aquest territori. Aquí hem après el veritable significat de l'internacionalisme: sortir del marc mental de l'estat nació, pensar globalment, una cosa que l'enemic fa temps que sap. Sinó mirem què estan fent aquí: Turquia ataca, però darrere hi ha Estats Units, la Unió Europea, Rússia... Tenen moltes diferències, però s'han posat d'acord en una cosa, el confederalisme democràtic s'ha de frenar.

Així doncs, arribem enmig d'un ambient bèl·lic: desplegament de soldats a les ciutats, controls a les carreteres per evitar infiltracions de milícies gihadistes, imatges dels màrtirs arreu, construcció de túnels i posicions defensives en turons i muntanyes i carrers coberts per teulades metàl·liques per amagar-se dels drons. No és fàcil endinsar-se a Rojava en una situació així. Les estructures del moviment kurd s'han vist abocades a posar els seus esforços a combatre la invasió i això ha fet que els canals habituals de benvinguda d'internacionals estiguin pràcticament deshabilitats.

Però ha valgut la pena, la resposta kurda frenant l'avanç turc ha estat extraordinària. La principal arma dels kurds és l'artilleria lleugera, com el clàssic kalàixnikov, un rifle automàtic creat el 1947 a la URSS present en gran part de les revolucions arreu del món. Tanmateix l'enemic està a un altre nivell, el segon exèrcit més poderós de l'OTAN utilitza tecnologia d'últim nivell com ara drons - avions no tripulats equipats amb missils-. Durant setmanes i mesos, han estat el malson de les combatents kurdes, causant centenars de *?ehids* (en kurd màrtir). Tanmateix, les Forces Democràtiques de Síria (sigles sota les quals trobem les diferents unitats de defensa de Rojava, entre les quals les YPG i YPJ) han trobat la manera de defensar-se utilitzant un simple para-sol de camuflatge folrat amb alumini per l'interior. Quan senten el soroll de dron s'hi amaguen i l'alumini aïlla l'escalfor corporal, detectable amb visió termal. Senzill però eficaç. El poble del sol no es deixa vèncer així com així.

Així doncs, després que el president turc Recyp Erdogan no pogués realitzar la guerra llampec que tenia pensada, la guerra ha entrat en un punt mort. Tan sols ha pogut conquerir dues ciutats frontereres, Gire Spi i Serekaniye, on ja ha començat una neteja ètnica amb l'objectiu d'establir part dels 3,6 milions de refugiats sirians que es troben a Turquia. Fa poc vam visitar un camp de refugiats on hi ha població d'Afrin, el primer cantó ocupat per Turquia a finals de 2017. Tothom té al cap les imatges dels refugiats en condicions pèssimes així que no ens estendrem en aquest punt. El que ens va sorprendre és que els *hevals* visiten diàriament aquests camps per organitzar els desplaçats i fer-los prendre consciència del fet que si no es defensen, sempre seran refugiats i no

podran tornar a casa seva. Un company diu: «són els militants que han d'anar a les persones i no a la inversa».

Per ultim, us deixem amb un fragment d'un text publicat a *Buen camino* (<https://www.elsaltodiario.com/buen-camino/lo-contrario-de-la-nostalgia>), un blog on internacionalistes de Rojava publiquem les nostres reflexions:

«Sempre he tingut la sensació d'haver nascut en l'època equivocada. Abans de venir a Rojava tenia aquest sentiment. Pensava que preferiria ser un avi, haver viscut tots aquests anys de revolucions, aixecaments, grans moviments de lluita. (...) Trobava a faltar coses... que no havia viscut. Però a Rojava, tot això va canviar. Desitjaria tenir 15, 16 anys, que sé jo. Tenir per davant tot el que vindrà, viure-ho tot com ho estic vivint ara. Què és el contrari de la nostàlgia? No sé si hi ha un antònim, però sento això, la fam de futur. Tant de bo tingués 3 vides més per davant, per a lluitar en totes elles!»